

Arrest

nr. 86 778 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. MAHIEU en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Bengaal afkomstig uit Chinishpur in Narshingdi te Dhaka in Bangladesh. U woonde daar samen met uw ouders en uw broer. Uw vader was directeur van een school. Eind 2006 kreeg uw vader problemen met F.M. {...}, een machtige crimineel in uw streek. F.M. {...} wou verkozen geraken in het schoolcomité, maar uw vader deed er alles aan om dat te verhinderen omdat F.M. {...} de ontwikkeling van de school zou tegen gaan. Hij zou al het geld in zijn

eigen zak steken. Door het toedoen van uw vader geraakte F.M. {...} niet verkozen. Vanaf dan werd uw vader met de dood bedreigd en lastig gevallen. Door de bedreigingen was uw vader genoodzaakt om ontslag te nemen als directeur. In februari 2007 werd de zoon van F.M. {...}, S.M. {...}, dood terug gevonden op straat. De dag erna kwam F.M. {...} naar uw thuis en beschuldigde u van de moord op zijn zoon omdat u en uw broer bevriend waren met S.M. {...} en op dezelfde school zaten. In zijn woede stak hij jullie huis in brand en zei hij dat hij u zou vermoorden als hij u zou vinden. U was op dat moment niet thuis en nadat uw jonger broer u gebeld had om te vertellen wat er gebeurd was vluchtte u naar uw tantes in Dhaka. U had angst om vermoord te worden. U verbleef twintig tot vijfentwintig dagen in Dhaka. U leefde daar ondergedoken. Op 26 of 27 februari 2007 verliet u Bangladesh. Met een vals paspoort vloog u naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u naar Griekenland. Daar woonde u ongeveer vier jaar. U kwam daar te weten dat er een moordzaak tegen u werd opgestart in Bangladesh. Op 9 maart 2011 nam u, opnieuw met een vals paspoort, een vlucht van Griekenland naar Frankrijk. Op 13 maart 2011 kwam u aan in België en de dag erna vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanspraak legt u de volgende documenten neer: een bewijs van verlies documenten, internetartikels met betrekking tot een criminele beweging in uw buurt en documenten met betrekking tot het bezoek van een Bengaalse mensenrechtenorganisatie aan België.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat u Bangladesh diende te verlaten omwille van de doodsbreigingen van F.M. {...} en de daarop volgende valse moordzaak. U slaagt er niet in het CGVS ervan te overtuigen dat er een valse moordzaak tegen u werd opgestart in Bangladesh op het toedoen van F.M. {...}. U verklaart dat er een moordzaak tegen u loopt in Bangladesh en dat u hiervan op de hoogte bent sinds u in Griekenland was (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit is merkwaardig gezien u in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken), negatief antwoordt op de vraag of er een rechtzaak tegen u loopt in Bangladesh (vragenlijst DVZ, punt 3.3). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat u denkt dat u niets niet gezegd hebt (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit klopt niet, u hebt dit weldegelijk verklaard. Bovendien werd de vragenlijst u nadien voorgelezen in het Bengaals en ondertekende u die voor akkoord. U hebt geen enkele kennis over de rechtzaak die volgens uw verklaring tegen u loopt: u weet niet wat de inhoud van de klacht was (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), u weet niet exact wanneer de rechtzaak is opgestart, u weet niet zeker bij welke rechtbank de rechtzaak loopt, u weet niet of de zaak nog loopt, u weet niet of er al een uitspraak is in de rechtzaak en u verklaart dat u helemaal niets weet over recente ontwikkelingen in de rechtzaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw gebrekkige kennis ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de rechtzaak. U informeert zich niet meer over de rechtzaak, u hebt nooit stappen ondernomen om uw onschuld te bewijzen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6) en u hebt nooit een advocaat aangenomen om informatie te bekomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Desinteresse ondermijnt uw vrees en de geloofwaardigheid van de feiten. Van iemand die zijn land moet verlaten omwille van bedreigingen en een valse rechtzaak kan men verwachten dat hij zich op z'n minst informeert. U verklaart dat u zich in het begin wel informeerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 6), maar dit is weinig geloofwaardig gezien u niet eens weet wat in de klacht staat of bij welke rechtbank de rechtzaak loopt. U legt geen documenten neer over deze rechtzaak. U verklaart dat u de documenten met betrekking tot de rechtzaak verloren hebt (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U legt een document van de politie neer om dat te bewijzen (groene map, punt 1). Wanneer u gevraagd wordt welke exacte documenten u juist verloor, antwoordt dat het gaat om de documenten met betrekking tot de moord op S.M. {...} en dat er een arrestatiebevel tegen u is uitgevaardigd (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U praat tot op dat moment steeds in het meervoud. Maar als u daarna opnieuw gevraagd wordt om welke specifieke documenten het gaat, antwoordt u dat het enkel om een arrestatiebevel gaat. Het is bovendien merkwaardig dat in het bewijs van de politie vermeld staat dat u op het moment dat u de documenten verloor niet wist om welke documenten dat het ging (groene map, punt 1). Dat het hier een communicatieprobleem betreft, blijkt nergens uit en kan niet overtuigen. Het is weinig waarschijnlijk dat de politie dit specifiek zou noteren indien er een communicatieprobleem was (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U bevestigt dat het gaat om een origineel arrestatiebevel dat uitgevaardigd werd door de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit is merkwaardig en weinig geloofwaardig gezien het onmogelijk is om op reguliere wijze een origineel arrestatiebevel te bemachtigen via de rechtbank in Bangladesh (blauwe map, punt 1). U verklaart dat u geen nieuwe documenten kon bemachtigen met betrekking tot de rechtzaak (zie

gehoorverslag CGVS, p. 5). U probeerde aan documenten te geraken, maar het lukte niet omdat de politie geen documenten kon geven aan uw vader omdat de feiten zich lang geleden afspeelden (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit argument houdt geen steek. Het is niet de politie maar de rechtbank die de juridische documenten met betrekking tot rechtzaken uitvaardigt. Het is gemakkelijk om een gecertificeerde kopie van juridische documenten te bekomen via de rechtbank via een advocaat of een derde. Dit document kan gebruikt worden door de verdediging om in beroep te gaan. Daarom is het belangrijk dat de rechtbank dit soort documenten op een correcte manier uitvaardigt (blauwe map, punt 2). Wat er ook van zij, het voorleggen van documenten moet steeds gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Dit is hier niet het geval. Bangladesh staat bekend voor een grote beschikbaarheid aan valse en vervalste documenten (blauwe map, punt 3). Bijgevolg kan het CGVS geen geloof hechten aan documenten die u eventueel in de toekomst neerlegt met betrekking tot de valse moordzaak.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot de doodsb bedreigingen van F.M. {...} verbonden zijn aan uw verklaringen met betrekking tot de valse rechtzaak, kan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u problemen had met F.M. {...}. U verklaart dat de problemen met F.M. {...} begonnen zijn door een conflict tussen hem en uw vader. Volgens uw verklaringen is F.M. {...} een machtig en crimineel iemand, die heel de regio terroriseert (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U legt het bewijs neer dat zijn criminele groep al meerdere mensen vermoord heeft in uw regio (groene map, punt 2). Het is merkwaardig dat in die artikels nergens de naam F.M. {...} vermeld staat (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gezien het criminele profiel en de eerdere daden van F.M. {...} is merkwaardig dat uw vader nog steeds in hetzelfde dorp woont als F.M. {...}, ondanks het persoonlijke conflict tussen hun beide en eerdere doodsb bedreigingen aan zijn adres. Wanneer u gevraagd wordt waarom uw vader dan nergens anders is gaan wonen, gezien hij nog steeds problemen ervaart met F.M. {...} en gezien F.M. {...} een gevaarlijke crimineel is, verklaart u dat uw vader nergens anders kan gaan wonen omdat uw dorp zijn thuis is en omdat hij oud is en het fysiek en financieel niet aankan om elders te gaan wonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit argument houdt weinig steek. Indien uw gezin echt geterroriseerd werd en indien uw vader echt voor zijn leven vreesde zou hij elders gaan wonen. Hij had wel genoeg kapitaal om u naar het buitenland te sturen en nadat uw huis werd afgebrand een nieuw huis te bouwen. Bovendien hebt u zelf nooit geprobeerd om elders te gaan wonen in Bangladesh en u hebt nooit een klacht ingediend tegen F.M. {...}. De optelsom van al deze elementen ondermijnt de zwaarwichtigheid en de geloofwaardigheid van de problemen met F.M. {...}.

U hebt het CGVS op geen enkele manier te weten overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Bangladesh. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Overige documenten zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin beïnvloeden: de documenten met betrekking tot het bezoek van de mensenrechtenorganisatie aan België gaan niet over uw problemen in Bangladesh. U legt bovendien geen enkel identiteitsdocument neer, hoewel het gemakkelijk is om een geboorteakte of een nationaliteitsakte te bekomen via de lokale autoriteiten in Bangladesh. Hierdoor geeft u het CGVS geen zicht op uw identiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste onderdeel de schending aan van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève, artikel 48/3 juncto de artikelen 52, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt als volgt:

“2.2.1. Eerste onderdeel : Weigering van de hoedanigheid van vluchteling : schending van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève, art. 48/3 juncto 6Z art. 52 en art. 57/7ter van de Vreemdelingenwet en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat verzoeker er niet in slaagt om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

in de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag verworpen, zeggende dat:

- Het geen geloof hecht aan de verklaring dat verzoeker Bangladesh diende te verlaten ten gevolge van doodsb bedreigingen van F.M. {...} en de daarop volgende moordzaak lastens verzoeker.*
- Verzoeker geen enkele kennis heeft over de rechtszaak die loopt tegen hem en dat zijn gebrekkige kennis de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de rechtszaak ondermijnt.*
- Verzoeker geen documenten neerlegt over de rechtszaak en dat het onmogelijk is om een origineel arrestatiebevel te bemachtigen via de rechtbank in Bangladesh.*
- Het geen geloof hecht aan de verklaring dat verzoeker problemen had met F.M. {...}, dat de artikels nergens de naam van F.M. {...} vermelden en dat het merkwaardig is dat zijn vader nog steeds in hetzelfde dorp woont als F.M. {...}.*
- Verzoeker op geen enkele manier weet te overtuigen dat hij gezocht wordt in Bangladesh.*

Verzoeker zal hierop terugkomen in wat hieronder volgt.

Het CGVS hecht geen geloof aan de verklaring dat verzoeker Bangladesh diende te verlaten ten gevolge van doodsb bedreigingen van F.M. {...} en de daarop volgende moordzaak lastens verzoeker. Verzoeker verklaarde inderdaad dat er een moordzaak lastens hem zou lopen en dat hij hiervan op de hoogte is sedert hij in Griekenland was. Het CGVS verwijt verzoeker thans dat hij daarentegen negatief heeft geantwoord op de aanvankelijke vragenlijst van het CGVS bij de DVZ op de vraag of er een rechtszaak loopt tegen hem in Bangladesh. Daarbij verwijst verwerende partij naar punt 3.3. Daarin vindt verzoeker echter flets terug over een rechtszaak, doch over het actief zijn in organisaties of verenigingen.

Verzoeker betwist dit standpunt. Bij confrontatie laat verzoeker meteen weten dat hij nochtans niet denkt dat hij daarover iets heeft vermeld bij de DVZ. Wellicht werd deze vraag fief of niet zo duidelijk gesteld aan verzoeker. Niettemin heeft verzoeker wel verhaald in de aanvankelijke vragenlijst van het CGVS dat hij beschuldigd werd en gezocht werd door F.M. {...} (vragenlijst DVZ, punt 3.4 en 3.5). Eerder tijdens het gehoor list verzoeker al uitdrukkelijk verstaan dat hij in het eerste interview (vervat in de vragenlijst) niet alles kon vertellen omdat hem gevraagd werd zijn verhaal in te korten. Bezwaarlijk kan men verzoeker dan ook kwalijk nemen dat van dit ene aangekondigde en bijkomende element blijkbaar niet eerder expliciet akte werd genomen of verzoeker dit niet eerder zou hebben verklaard. Dit element ligt minstens besloten in zijn eerste verklaring. Als dusdanig is dit zeker niet voldoende om te besluiten tot weigering van zijn asielvraag.

Bovendien kan worden herhaald dat verwerende partij verzoeker slechts gedurende 1 uur en 35 minuten heeft gehoord en dus noodzakelijkerwijze slechts een zeer beperkte ondervraging en onderzoek heeft kunnen uitvoeren, Verzoeker stelt zich hier dus ernstige vragen bij.

- Het CGVS beweert dat verzoeker geen enkele kennis heeft over de rechtszaak die loopt tegen hem in Bangladesh en dat zijn gebrekkige kennis de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de rechtszaak ondermijnt. Zo houdt verwerende partij voor dat verzoeker niet weet wat de inhoud van de klacht was, niet exact weet wanneer de rechtszaak is opgestart noch zeker weet bij welke rechtbank de zaak loopt, verzoeker niet weet of de zaak nog hangende is of er al uitspraak is en hij helemaal fiefs weet over recente ontwikkelingen in de rechtszaak. Verzoeker betwist dit uitgangspunt van verwerende partij.

Het is nogal evident dat verzoeker zelf onder dermate (levens)bedreigingen van F.M. {...} zich in eigen persoon niet veel verder of al te uitgebreid heeft geïnformeerd bij de autoriteiten over de lopende rechtszaak, Tevens wou verzoeker zijn familie niet al te zeer belasten zich hiermee in te laten en zo al te opvallend voor het voetlicht te treden. Op die manier zou hij zichzelf of zijn familie zeer ernstig in de problemen hebben gebracht. F.M. {...} is een lokale machtige gangster die aan de top staat van een criminele organisatie. Zelfs op de autoriteiten, zoals politie en gerecht, heeft R. M. {...} een grote invloed en zelf in zekere mate grip. Verzoeker zou dus maar al te vlug onder de radar van F.M. {...}

terechtgekomen zijn. Op het ogenblik dat verzoeker of zijn familie hun pijlen al te opvallend zouden richten tegen F.M. {...}, zij door het uitgebreid opvragen van informatie bij de overheden, zouden zij dat zeker en vast moeten bekopen met hun leven, geweld of ernstige bedreigingen. Slechts op heel beperkte wijze heeft verzoeker inderdaad in het begin op informele basis - en dan nog via zijn vader - enige informatie aangaande de rechtszaak bekomen. Zij vader fungeerde dan nog als tussenschakel om de informatie te verkrijgen. Een (werkelijke) klacht van verzoeker tegen F.M. {...} zou rechtstreeks hebben geleid tot een eliminatie van verzoeker wanneer hij zou gevonden worden.

Het CGVS haalt aan dat verzoeker geen documenten neerlegt over de rechtszaak en dat het onmogelijk is om een origineel arrestatiebevel te bemachtigen via de rechtbank in Bangladesh. Het een en ander wenst verzoeker toch te verduidelijken en recht te zetten,

Bij confrontatie met de motieven van de bestreden beslissing merkt verzoeker op dat er schijnbaar problematische vertalingen gebeurd zijn door de tolk tijdens het gehoor. In ieder geval is het zo dat F.M. {...} op het politiekantoor aangifte heeft gedaan van de moord op zijn zoon S. {...} en daarbij de naam van verzoeker zou geregistreerd hebben. Dit gebeurde pas in de periode na het vertrek van verzoeker op 26 of 27 februari uit Bangladesh toen hij in Griekenland verbleef gedurende een viertal jaren.

Wat betreft de vertalingen is verzoeker verbaasd te vernemen dat zijn woorden in het Bangla werden omgezet naar het Engelse woord "arrest warrant", vrij vertaling in het Nederlands als "arrestatiebevel" of "bevel tot aanhouding" of "aanhoudingsmandaat" enz. Verzoeker doelde helemaal niet op een origineel exemplaar van een arrestatiebevel verstrekt door de rechtbank, doch op een document van de overheid aangaande de klacht die tegen hem werd neergelegd door F.M. {...}. Hij werd immers geregistreerd door F.M. {...}. Uiteraard zou een origineel arrestatiebevel inderdaad niet worden afgeleverd aan de persoon zelf, doch enkel een eventueel afschrift daarvan. Verzoeker weet dit maar al te goed. Dit is echter geenszins wat verzoeker bedoelde.

Verzoeker heeft terloops het gehoor ook uitgeklaard dat hij inderdaad een aantal documenten verloren had. Evenwel heeft verzoeker uitdrukkelijk verklaard dat de enige documenten die verloren had die van Bangladesh afkomstig waren dat (verkeerd vertaalde) "arrestatiebevel" was (dus in feite de registratie van verzoeker door F.M. {...}). Alle overige documenten die verzoeker verloren had, hadden betrekking op documenten die door België (DVZ) werden uitgereikt aan hem. Hiervan deed verzoeker dan ook aangifte bij de lokale politie regio Tielt en het Rode Kruis opvangcentrum Wingene.

Het is overigens niet te begrijpen waarom het CGVS beweert dat het weinig waarschijnlijk is dat er communicatieproblemen waren bij de afname van het verhoor. Verzoeker is uiteraard de Nederlandse taal niet machtig en kan slechts enorm beperkt Nederlands en zeer beperkt Engels verstaan en spreken. Hij kon er dan ook niet in slagen om uiteen te zetten welke documenten hij exact verloren had. Derhalve attesteert de politie regio Tielt dat verzoeker niet kan zeggen over welke documenten het gaat. Dit impliceert al dat er problemen waren in de communicatie. Het is dus zeer waarschijnlijk dat er een communicatieprobleem was en dit kan aangenomen worden. Een communicatieprobleem kan dus wel degelijk overtuigen.

Verzoeker stelde voorts in zijn gehoor dat de politie geen documenten kon verschaffen omdat de feiten al te lang geleden waren. Het CGVS weerlegt dit door te verklaren dat het de rechtbank en niet de politie is die (juridische) documenten verschaft en dat dergelijke documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn. Gelet op de reeds aangehaalde problemen in de vertaling, dient opgemerkt dat verzoeker hier zeker niet bedoelde dat de politie als enige documenten kon uitreiken. Dit zou verkeerd zijn en dus is die conclusie van verwerende partij foutief. Verzoeker bedoelde in het algemeen geen documenten meer te kunnen bekomen via de autoriteiten, zij het alleen al uit veiligheidsoverwegingen.

Het CGVS hecht geen geloof aan de verklaring dat verzoeker problemen had met F.M. {...}, dat de artikels omtrent de moorden in opdracht van F.M. {...} nergens de naam van F.M. {...} vermelden en dat het merkwaardig is dat zijn vader nog steeds in hetzelfde dorp woont als F.M. {...} desondanks het persoonlijk conflict en de doodsb bedreigingen.

Verzoeker bracht door middel van meerdere artikels bewijs aan dat de criminele groep van F.M. {...} al meerdere mensen vermoord heeft in de regio. Dat deze artikelen niet met naam en toenaam de naam van F.M. {...} vermelden is niet te verbazen. F.M. {...} is zoals gezegd een lokale machtige gangster die aan de top staat van een criminele organisatie. Zelfs op de autoriteiten, zoals politie en gerecht, heeft F.M. {...} een grote invloed en zelf in zekere mate grip. De link naar de (groep van) R. M. {...} wordt dan ook helemaal niet zo snel gelegd in de pers wegens zijn verreikende invloed. Het CGVS bevestigt trouwens dat de door verzoeker aangebrachte documenten aantonen dat een criminele groep al meerdere mensen heeft vermoord. Verzoeker maakt zeer aannemelijk dat hij een zeer gegrond vrees

heeft om evenzeer vermoord of ernstig aangepakt te worden door die criminele vereniging door toedoen van F.M. {...}.

Dat de vader van verzoeker nog altijd in hetzelfde dorp woont als F.M. {...} is inderdaad te wijten aan het feit dat hij oud is en het fysiek niet aankan om elders te gaan wonen. De vader van verzoeker heeft niet de kracht en de middelen om elders te gaan leven en wonen. Het vermogen dat zijn vader toen heeft kunnen bijeen halen om verzoeker het land uit te sturen (via zijn tantes in Dhaka) duidt er nog niet op dat de vader van verzoeker zijn hele hebben en houden zomaar eenvoudigweg kan verhuizen naar een andere streek in Bangladesh. Door de fysieke zwakte van zijn vader werd ter plaatse in het dorp een nieuw 'huis' gebouwd nadat het vorige huis werd afgebrand door F.M. {...}, Onder de term 'huis' dient niet veel te worden begrepen. Het gaat om zeer eenvoudige soorten constructies 'hutten' waarvan de kostprijs verwaarloosbaar is. De financiële draagkracht van zijn vader is immers beperkt. Dit argument van verzoeker houdt dus wel steek, in weerwil van wat het CGVS voorhoudt.

Gezien de doodsb bedreigingen en de uitgestrekte grip van F.M. {...}, was het gewoonweg geen realistische optie voor verzoeker om rechtstreeks (en openlijk) klacht in te dienen tegen deze persoon. Evenmin konden de problemen om dezelfde redenen niet worden opgelost door elders in Bangladesh te gaan wonen.

Overeenkomstig art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève dd. 28 juli 1951 en artikel 48/3 Vreemdelingenwet een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging (...1 zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van boven bedoelde vrees, niet wil inroepen

Hierbij behelst het element 'gegronde vrees voor vervolging' in voormelde definitie, een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling.

Terwijl voorts het element 'gegronde vrees voor vervolging' in voormelde definitie inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de in de Conventie van Genève vermelde redenen is.

Er zijn dus wel degelijk elementen voorhanden in hoofde van verzoeker die aanhaken bij de criteria van het statuut van vluchteling volgens art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève en art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

- Het CGVS beweert dat verzoeker op geen enkele manier weet te overtuigen dat hij gezocht wordt in Bangladesh. Niets is minder waar als men bekijkt welke praktijken (de criminele groep rondom) F.M. {...} reeds aan zijn familie heeft aangedaan in het zog van zijn zoektocht naar verzoeker. De gegronde vrees op vervolging cliënt reëel te zijn en hoeft zich nog niet te hebben verwezenlijkt. Indien er zoals in casu reeds vervolgingshandelingen werden uitgevoerd opzichts verzoeker persoonlijk, is deze vrees des te duidelijker en prangender. Duidelijk werd het hierboven al dat de overheid geen bescherming biedt of minstens niet afdoende tegen de geweldplegingen door de actoren van betreffende criminele vereniging. Bovendien is het risico op rechtstreekse vervolging door de overheid ook reëel, aangezien F.M. {...} een heuse invloed heeft op de autoriteiten en er een rechtszaak loopt tegen verzoeker op aansturen van hem.

n Het CGVS schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door met alle bovenstaande punten en argumenten geen rekening te houden bij zijn beslissing zoals uiteengezet.

• Minstens schaadt zij hiermee de motiveringsplicht door deze punten niet te vermelden of beargumenteren in de bestreden beslissing.”

2.2. Aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn

voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, kan door de Raad niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Waar verzoekende partij zich beroept op artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van dit artikel, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals verder in onderhavig arrest wordt toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet. Hoe dan ook, merkt de Raad volledigheidshalve op dat aan bijgebrachte documenten in ieder geval slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, zoals verder zal worden bevestigd.

2.4. Verzoeker betwist het motief dat stelt hij negatief heeft geantwoord op de vraag of er een rechtszaak tegen hem lopende was. Verzoeker betwist dat daaromtrent aan hem een (duidelijke) vraag werd gesteld op het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij voegt er aan toe dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd om zijn verhaal kort te houden en dat daarom hem niet kan kwalijk genomen worden dat hij die rechtszaak niet heeft vermeld tijdens het interview voor DVZ, dat slechts 1 uur en 35 minuten heeft geduurd.

Vooreerst wijst de Raad erop dat tijdens het interview voor DVZ verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of er een proces tegen hem liep: *“Bent u door een rechtbank veroordeeld geweest? Of is er tegen u een proces voor een rechtbank gestart? Wanneer? Welke rechtbank? Tot welke straf werd u eventueel veroordeeld?”*, waarop verzoeker *“Neen”* antwoordde (Vragenlijst CGVS, punt 3.2.). De vragenlijst werd bovendien achteraf in het Bengaals voorgelezen en door verzoeker ondertekend. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden dat hij geen vraag heeft gekregen over eventuele gerechtelijke procedures tegen hem.

Waar verzoeker stelt dat hij zijn verhaal kort moest houden, wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor DVZ korter is dan dat voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element als een proces dat lopende is tegen hem, in het vervolgingsrelaas zou vermelden. Uit de verklaringen van verzoeker bij de dienst vreemdelingenzaken blijkt onomstotelijk dat verzoeker negatief antwoordde op de vraag of tegen hem een proces was gestart, dit in tegenstrijd met zijn latere verklaring bij het Commissariaat-generaal op de

vraag: “*Lopen er rechtzaken tegen u in Bangladesh?*” dat er wel degelijk een moordzaak tegen hem loopt en dat hij hiervan reeds op de hoogte was tijdens zijn verblijf in Griekenland (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 5). Het antwoord van verzoeker bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid, met name dat hij op de dienst vreemdelingenzaken niet denkt gezegd te hebben dat er geen rechtszaak tegen hem liep (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 5), kan in het licht van voorgaande vaststellingen geenszins overtuigen. Verzoeker slaagt er thans evenmin in om de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen voor DVZ en voor de commissaris-generaal, in een ander daglicht te plaatsen.

2.5. Vervolgens betwist verzoeker de door de commissaris-generaal opgeworpen onwetendheid over de tegen hem lopende rechtszaak. Hij betoogt dat het voor hem noch voor zijn vader en familie evident was om hieromtrent te informeren omdat zij anders onder de radar van F.M. {...} zouden komen, zeker omdat deze laatste een zekere grip op de politie en het gerecht zou hebben. Hij stelt ook dat hij in het begin beperkte informatie en dit op informele wijze over de rechtszaak heeft bekomen via zijn vader.

Uit nazicht van het administratief dossier, en meer bepaald het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker een volstrekte onwetendheid betoont met betrekking tot de rechtszaak die tegen hem zou zijn ingespannen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS, pp. 5-6). Dergelijke onwetendheid correspondeert hoegenaamd niet met de situatie van een persoon die werkelijk vreest voor zijn leven en waarvan aldus verwacht mag worden dat hij interesse betoont in de elementen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht. Mede gelet op de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (administratief dossier, stuk 14, antwoorddocument Cedoca BD2011-021w gerechtelijke documenten) en waaruit blijkt dat gecertificeerde kopies van juridische documenten op eenvoudige aanvraag kunnen verkregen worden bij de rechtbank via een advocaat of een tussenpersoon kan verzoekers verantwoording voor zijn onwetendheid – de angst dat hij of zijn familie onder de radar van F.M. zouden komen – geenszins overtuigen. Verzoeker had immers een advocaat of andere vertrouwenspersoon onder de arm kunnen nemen om informatie op te vragen bij de betrokken rechtbank. Waar verzoeker stelt dat hij zich in het begin heeft geïnformeerd heeft over de rechtszaak is dit weinig overtuigend, vermits verzoeker niet eens basisvragen hieromtrent kan beantwoorden.

2.5. Verzoeker stelt dat er schijnbaar problematische vertalingen zijn gebeurd door de tolk tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal. Hij stelt dat zijn woorden in het Bangla verkeerdelijk zijn vertaald naar “arrestatiebevel”. Hij stelt dat hij het niet over een arrestatiebevel had, maar over een document inzake registratie van de klacht die F.M. {...} tegen hem heeft ingediend.

De Raad wijst erop dat dat bovenstaande *a posteriori* verklaring geenszins kan overtuigen. Wat de vertaalprobleem betreft, dient te worden vastgesteld dat tijdens het verhoor aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en waarbij werd meegedeeld dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Hij antwoordde bovendien positief op de vraag of hij alle vragen en de tolk goed begrepen heeft (gehoorverslag CGVS, p. 9). De Raad oordeelt dat het *a posteriori* argument van verzoeker geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat het gehoor op een normale wijze is verlopen en waaruit hoegenaamd geen problemen met de tolk blijken. Nadat verzoeker melding maakt van het “arrestatiebevel”, wordt bovendien aan hem nog eens uitdrukkelijk gevraagd of “*Het een officieel origineel arrestatiebevel (was)? Werd het uitgevaardigd door de rechtbank?*”, waarop verzoeker “*Ja. In 2007*” antwoordde (gehoorverslag CGVS, p. 5). Verzoeker kan derhalve moeilijk voorhouden dat er een vertalingsprobleem is gerezen, vermits mogelijke onduidelijkheid over het “arrestatiebevel” werd weggenomen door de extra vraag over het arrestatiebevel.

2.6. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid over het aantal documenten dat hij verloren was, stelt verzoeker dat hij uitdrukkelijk verklaard heeft dat het enige document dat van Bangladesh afkomstig is, het “arrestatiebevel” was en dat de *andere* documenten afkomstig waren van de Dienst

Vreemdelingenzaken. Verzoekers *a posteriori* verklaring vindt evenwel geen steun in de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn verhoor (gehoorverslag CGVS, p 4-5):

“Was er ooit een politieonderzoek over de moord op S. {...}? Ja. Er is een onderzoek. Ik had documenten met betrekking tot de rechtzaak. Maar ik verloor de documenten. {...}

Wanneer hebt u die documenten verloren? Nadat ik naar België kwam. Op 18 oktober 2011.

Wat soort documenten waren het? Documenten over de moord van S. {...} Er was een arrestatiebevel tegen mij.

Maar wat soort documenten? Een was een arrestatiebevel. Enkel een arrestatiebevel.”

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker initieel verklaarde dat het over (meerdere) documenten over de moord van S {...} ging, terwijl verzoeker nadien verklaart dat, behalve het “arrestatiebevel”, de andere documenten afkomstig waren van DVZ. De Raad wijst erop dat het vasthouden aan een bepaalde versie van de feiten geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen opeenvolgende verklaringen kan weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat er bij de aangifte van de verloren documenten bij de lokale politie regio Tielt ook een communicatieprobleem was waardoor hij er niet in geslaagd is om uiteen te zetten welke documenten hij verloren was omwille van zijn gebrek aan kennis van het Nederlands en gebrekkig Engels, wijst de Raad erop dat ook deze verklaring niet overtuigt. De Raad wijst erop dat uit de vermelding dat verzoeker niet wist welke documenten hij verloren was, niet kan afgeleid worden dat er een communicatieprobleem was. Het is immers onaannemelijk dat de politie specifiek zou noteren dat verzoeker niet wist welke documenten hij verloren had wanneer er zich een communicatieprobleem zou voorgedaan hebben. Dit wordt bovendien nog versterkt door de vaststelling dat de politie alle andere verklaringen van verzoeker, met name de melding van verlies van persoonlijke documenten alsook het feit dat verzoeker niet in bezit is van nummers van deze documenten en het feit dat de politie verzoeker de raad gaf contact op te nemen met de dienst vreemdelingenzaken inzake zijn documenten eveneens genoteerd heeft wat erop wijst dat er geen sprake was van enig communicatieprobleem (administratief dossier, stuk 13).

2.7. Tenslotte waar verzoeker stelt dat hij geenszins bedoelde dat de politie als enige documenten kan uitreiken, en opnieuw verwijst naar vertaalproblemen, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoeker tijdens zijn verhoor geen gewag heeft gemaakt van enig vertaalprobleem. Zoals blijkt uit het gehoorverslag heeft verzoeker wel degelijk uitdrukkelijk verklaard dat de politie geen documenten kon geven omdat het lang geleden was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p.8), zodat verzoeker met de thans in het verzoekschrift geuite verklaring geen afbreuk doet aan de pertinente opmerking in de bestreden beslissing die stelt dat het niet onmogelijk is om een gecertificeerde kopie van juridische documenten te bekomen bij een rechtbank. Het gebrek aan materieel bewijs inzake de rechtszaak tegen hem, dit terwijl dergelijke documenten op vrij eenvoudige wijze verkrijgbaar zijn en de niet overtuigende verklaringen van verzoeker waarom hij deze stukken niet kan voorleggen, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.8. Inzake het motief over de artikels, stelt verzoeker dat het juist is omdat F.M. {...} grip heeft op de lokale autoriteiten dat diens naam net niet vermeld wordt. De Raad is evenwel van oordeel dat de naam van een persoon die als machtig crimineel bekend staat wel degelijk genoemd zou worden in persberichten en krantenartikelen. Mede gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas inzake de klacht tegen hem van F.M. {...} waardoor geen geloof gehecht kan worden aan de voorgehouden problemen met F.M. {...} kan evenmin enige bewijswaarde worden gehecht aan artikels waarin bovendien zelfs geen melding wordt gemaakt van F.M. {...}. Verzoekers betoog kan hieraan hoegenaamd geen afbreuk doen. Waar verzoeker ter terechtzitting nog een internetartikel neerlegt, getiteld: *“NHRC chief gets death threat”* dient de Raad dezelfde opmerking te maken, met name dat in dit artikel hoegenaamd geen sprake is van F.M. {...} en mede gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas aldus geen enkele bewijswaarde heeft. Verzoeker laat ter terechtzitting voorts de originelen van de foto's zien waarvan hij kopie bij het Commissariaat-generaal heeft neergelegd. Deze foto's met betrekking tot het bezoek aan een NGO in België dragen evenwel niet bij tot de ondersteuning van het asielrelaas nu zij niet handelen over de problemen van verzoeker in Bangladesh.

2.9. Vervolgens stelt verzoeker dat zijn vader niet de fysieke gezondheid en financiële middelen heeft om elders te gaan wonen en repliceert dat het huis dat zijn vader heeft laten heropbouwen niet meer zou zijn dan een eenvoudige "hut"-constructie, waarvan de kostprijs verwaarloosbaar is. Ook deze verklaring kan de Raad niet overtuigen. Van een persoon wiens huis in brand werd gestoken door een gevaarlijke crimineel en die nog steeds problemen daarmee ondervindt, kan verwacht worden dat deze minstens naar een andere streek zou verhuizen, zodat het argument dat hij oud is en niet veel financiële middelen heeft hier geenszins tegenop weegt. In de bestreden beslissing wordt bovendien ook terecht opgemerkt dat dit argument in contradictie is met het feit dat verzoekers vader wel het kapitaal had om verzoeker een reis naar Europa te laten maken én om een nieuw huis te bouwen. Waar verzoeker stelt dat het nieuwe huis niet meer dan een hut is, is dit een blote bewering die niet wordt gestaafd. Bovendien ziet de Raad niet in waarom verzoekers vader geen "hut" zou kunnen bouwen in een andere streek. Verzoekers betoog is gratis zodat hij er niet in slaagt om de motivering op dit punt in een ander daglicht te stellen.

2.10. Waar verzoeker stelt dat het voor hem geen realistische optie was om een klacht in te dienen tegen F.M. {...} of om elders in Bangladesh te gaan wonen, wijst de Raad erop dat dit een blote bewering is die niet overtuigt, vermits verzoeker nooit een poging heeft ondernomen om een klacht in te dienen of elders te gaan wonen. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing gelezen moet worden als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven die de commissaris-generaal terecht hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.11. Tot slot verwijst verzoeker naar de vluchtelingenconventie en herhaalt in essentie zijn asielrelaas. De bestreden beslissing schendt volgens hem de vluchtelingenconventie, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij, zoals reeds gesteld, tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Zoals hierboven reeds uitvoerig werd besproken, is verzoeker met zijn betoog er niet in geslaagd om de door de commissaris-generaal vastgestelde ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen te weerleggen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

2.12. In een tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, minstens een schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker betoogt het volgende:

"2.2.2. Tweede onderdeel : Weigering van subsidiaire bescherming • schending van art. 48/4 juncto 62 van de Vreemdelingenwet, minstens een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2.2.1. Schending van de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in art. 62 van de Vreemdelingenwet minstens van de materiele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker vraagt bovendien ondergeschikt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het "reëel risico op ernstige schade" in zijn hoofde bij een gedwongen terugkeer.

Verwerende partij schendt in de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, minstens de materiële motiveringsplicht door op geen enkele manier nader te verduidelijken waarom verzoeker nu precies niet in aanmerking komt. Het is voor verzoeker dan ook niet mogelijk daartegen een degelijk verweer te voeren.

2.2.2.2. Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet voorziet nochtans het volgende:

§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, volt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

(eigen onderlijning)

Bij een terugkeer naar het land van herkomst dreigt verzoeker terecht te komen in een situatie waarin hij van het leven wordt beroofd of hem ernstige geweldplegingen of bedreigingen worden aangedaan, zoals reeds gesteld.

Hierboven werden de gewichtige feitelijke elementen om aan te nemen dat er een reëel risico is op ernstige schade voor verzoeker reeds aangehaald. Daartoe kan opnieuw worden verwezen naar deze elementen. Kortom zal verzoeker bij een dergelijke terugkeer haast noodzakelijkerwijze worden onderworpen aan de doding of executie, minstens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling bij het bestaan van een ernstige dreiging van geweld en bedreigingen.

Uit de stukken en verklaringen die verzoeker reeds naar voren bracht belet dat deze vrees reëel is en zich al heeft gemanifesteerd. Hierboven werd reeds verduidelijkt welke vervolgingen en welke schade verzoeker en zijn familie nu reeds heeft moeten ondergaan in zijn land van herkomst. Er kan opnieuw daarnaar worden verwezen.

Zoals hierboven ook al werd aangemerkt bij de vluchtelingenstatus, zijn er dus wel degelijk elementen voorhanden in hoofde van verzoeker die aanhaken bij de criteria van het statuut van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er mag dan ook worden aangenomen dat deze reële vrees op ernstige schade boven het hoofd van verzoeker hangt.”

2.13. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn

De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongelooftwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker daartoe geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij

evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

2.14. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER